

Les politiques culturelles provinciales et territoriales du Canada

Publicat per [Interacció](#) [1] el 16/07/2013 - 09:12 | Última modificació: 29/07/2015 - 12:55

Obra col·lectiva sobre l'evolució històrica i situació actual de les polítiques culturals provincials al Canadà. Setze especialistes, sota la direcció de Monica Gattinger, professora a l'École d'études politiques de l'Université d'Ottawa i Diane Saint-Pierre, professora de l'Institut National de la Recherche Scientifique, analitzen els orígens, els fonaments, els objectius, les finalitats i els factors que han marcat l'evolució de les polítiques culturals de les províncies canadenques, així com els seus instruments i mecanismes d'intervenció.

Les editores adverteixen de la complexitat d'aquesta anàlisi per les diferències històriques, geogràfiques, demogràfiques, sociològiques i identitàries de les deu províncies i els tres territoris que conformen l'estat federal del Canadà, i el seu triple origen autòcton, francès i britànic.

També esmenten el fet que tradicionalment, i amb la voluntat de construir una identitat nacional capaç de contrarestar la influència dels Estats Units, el govern federal ha acaparat la visibilitat en matèria de política cultural i comunicació, deixant a les províncies, territoris i municipis la gestió de la vida cultural comunitària.

«[Les politiques culturelles provinciales et territoriales du Canada](#) [2]» inclou onze capítols - un per província i un dedicat als tres territoris (Territoris del Nord-oest, Yukon i Nunavut) - redactats de manera uniforme per facilitar-ne la comparativa, un dotzè dedicat a les estadístiques culturals i un capítol final de conclusions, precedits per un capítol introductori on les editores identifiquen els factors clau que han marcat l'evolució de les polítiques culturals provincials al Canadà:

- La qüestió identitària. Evidentment, la província amb més contingut identitàri és el Quebec, que es defineix com a una nació dins el Canadà. S'ha recolzat en les seves polítiques i institucions culturals per reforçar les seves postures autonomistes i identitàries. Però aquest component identitàri també ha estat present a d'altres províncies com Terranova i Labrador, donada la seva tardana incorporació a la Confederació el 1949, o la Illa del Príncep Eduard, que sempre s'ha sentit relegada pel govern federal. Així mateix, la política cultural de Nouveau-Brunswick ha estat molt marcada pel seu bilingüisme, i la de Nouvelle-Écosse per les seves quatre cultures fundacionals. A les últimes dècades Ontario, Manitoba, Saskatchewan i la Columbia Britànica han desenvolupat estratègies de promoció del multiculturalisme i les seves cultures autòctones. Els tres territoris sota tutela federal (Yukon, a Nunavut i en els territoris del Nord-Ouest) també han fet esforços per mantenir la seva identitat nòrdica.
- La naturalesa i definició del camp cultural. Al llarg de les dècades, les polítiques culturals provincials han oscil·lat entre la promoció d'una cultura artística professional, d'una banda, i a la valoració d'una cultura comunitària i popular, de l'altra, en funció del període i dels partits en el poder.
- Els models administratius. A quasi totes les províncies l'administració de la cultura ha estat associada a un o més camps d'intervenció conexas (lleure, turisme, educació o desenvolupament econòmic i social) que han variat segons els períodes i els partits en el poder. Els models organitzatius han estat molt variats.

Algunes províncies han marcat tendència, com per exemple la Columbia Britànica, que va crear un dels primers consells de les arts comunitàries a Amèrica del Nord a principis del segle XX, o Saskatchewan, que es va inspirar en el model britànic per crear el primer consell de les Arts del Canadà el 1948. El Quebec va ser el primer govern nord-americà que va instituir un ministeri dels afers culturals el 1961. Al Quebec ha imperat el model de centralització administrativa francès, Ontàrio i Manitoba, en canvi, s'han inspirat en el model britànic i van ser els primers en els seus consells provincials de les arts que altres províncies van imitar. A partir dels anys 70 la majoria de províncies prenen l'exemple del Quebec i integren "els afers culturals" en algun ministeri. En sentit invers, el Quebec va crear el seu consell de les Arts i de les Lletres l'any 1992. És a dir, que amb el temps, els dos models han evolucionat cap a models híbrids.

- Els fenòmens de convergència que han marcat les polítiques culturals provincials a partir dels anys 80. La idea de democràcia cultural ha estat molt present en els processos de descentralització de les polítiques culturals i en traspàs de competències als municipis. Un altre factor clau d'aquestes últimes dècades ha estat el fet que la cultura hagi esdevingut un motor de desenvolupament econòmic. Les polítiques culturals provincials, igual que les federals han integrat i donat suport als productes culturals i han promogut les indústries culturals, especialment la cinematogràfica. S'ha recolzat també a l'empresa privada per a la producció de cultura. Ara el debat gira al voltant dels riscos de la instrumentalització de la cultura en benefici dels interessos econòmics.

Podeu consultar aquest llibre al [Centre d'Informació i Documentació](#) [3]

[Inicia sessió](#) [4] o [registra't](#) [5] per enviar comentaris

Etiquetes: Canadà

Etiquetes: polítiques públiques

Etiquetes: identitat

Etiquetes: democràcia

- [6]

URL d'origen: <https://interaccio.diba.cat/CIDOC/blogs/2013/07/16/les-politiques-culturelles-provinciales-et-territoriales-du-canada-monica-gattinger>

Enllaços:

[1] <https://interaccio.diba.cat/members/interaccio>

[2] <http://cercles.vtlseurope.com:8098/lib/item?id=chamo:10743&theme=CERC>

[3] <http://cercles.diba.cat>

[4] <https://interaccio.diba.cat/>

[5] <https://interaccio.diba.cat/form/alta-comunitat>

[6] <https://interaccio.diba.cat/node/4071>